

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Ifølge § 61 i Lov om Livsforsikringsvirksomhed af 29. Marts 1904 skal denne i den ordentlige Rigsdagssamling 1911 forelægges Rigsdagen til Revision.

Loven om Livsforsikringsvirksomhed af 1904 har i de Aar, den har bestaaet, i adskillige Henseender bidraget til at styrke den danske Livsforsikringsvirksomhed. Tilliden til Selskaberne er utvivlsomt vokset, og der har aldrig før været en saadan Fremgang i Udviklingen af denne Virksomhed her i Landet som i disse Aar. Frygten for, at Loven skulde blive hæmmende, ikke blot for de svagere men navnlig ogsaa for de gode Selskaber, har altsaa vist sig ganske ugrundet.

Naar der nu i Henhold til Lovens § 61 skal foretages en Revision af Loven, rejser der sig da først det Spørgsmaal, om man ikke burde lade Loven forblive uforandret. Naar man imidlertid alligevel foreslaar adskillige endog ret væsentlige Ændringer i Loven, er dette begrundet i, at den paa et enkelt og tilmed meget vigtigt Punkt ikke har svaret fuldt ud til sin Hensigt og man samtidig med at søge den paagældende Bestemmelse ændret, har ønsket ogsaa at foretage saadanne andre mindre indgribende Forandringer, som kunne give Loven en mere helstøbt Karakter.

Det Punkt, hvortil der sigtes, er den i Lovens § 19 indeholdte Bestemmelse om Anskaffelsesomkostningernes Amortisation. Princippet i denne er, at hvert enkelt Regnskabsaars Anskaffelsesomkostninger kunne afdrages i de nærmest følgende 5 Aar. Lovens Koncipister have ingensinde været i Tvivl om, at denne Bestemmelse ikke var ideel, men man forventede, at den — under særligt Hensyn til, at kun en Del af det paagældende Aktiv maatte benyttes som Dækning for Forsikringsfondet — vilde sætte en naturlig Grænse for den Tendens, som allerede den Gang gjorde sig gældende for at forøge disse Anskaffelsesomkostninger. Dette er imidlertid ikke sket, tværtimod ere Anskaffelsesomkostningerne snarest stegne, og da den stærkt forcerede Produktion af nye Forsikringer ogsaa bevirker en større Afgang, ville de nævnte Omkostninger tynde saa stærkt paa den tilbageblivende Bestand, at

det særlig for yngre Selskaber er næsten umuligt at opfylde Fordringerne i Lovens § 19.

Hvis de lovmæssige Afskrivinger ikke kunne præsteres, maa Følgen blive, at Selskabet enten maa indskrænke sin Produktion af nye Forsikringer eller ogsaa tidligere eller senere kommer under Administration og saaledes tvinges til at opføre med en Virksomhed, som ikke har kunnet bære sig. De hidtidige Regler om uafskrevne Anskaffelsesomkostninger ville imidlertid ikke være til Hinder for, at et saadant Selskab har Mulighed for i det mindste at udskyde en slig Kalamitet ved at genforsikre en større Kvote, 25 à 50 pCt. af sin hele Bestand, mod en Provision en Gang for alle. Et saaledes indvundet stort Tilskud hjælper naturligvis Selskabet over de øjeblikkelige Vanskeligheder, men svækker til Gengæld dets Evne til at hjælpe sig selv — især hvis der paadrages Selskabet tyngende fremtidige Forpligtelser — og gør i det hele taget dets Stilling uklar og usikker.

Man har derfor ønsket at forbyde eller i det mindste indskrænke denne Anvendelse af Kvoteforsikring (jfr. Forslagets § 33), idet man anser den for en Afvigelse fra de rene Linier, som bør være Retsnoren for al sund Livsforsikringsvirksomhed, og som Regel for at være mere til Skade end til Gavn for de Selskaber, som benytte sig af den.

Men deraf følger atter, at Anskaffelsesomkostningernes Amortisation maa ændres saaledes, at den ikke kan volde Vanskelighed, naar rimelige Grænser ikke overskrides. Dertil sigte de Forslag, som indeholdes i den nye § 19.

Man akcepterer derved det Princip, at Anskaffelsesomkostninger, som staa i et naturligt Forhold til de i Bruttopræmierne indeholdte Driftstillæg, uden Fare kunne afdrages i hele den Tid Præmien betales, naar det kun paases, at den enkelte Forsikrings Andel helt afskrives, saa snart Forsikringen udgaar.

Den nye Regel maa betegnes som rationel og vil stemme med Selskabernes Tarv og formentlig ogsaa med deres Ønsker, saa meget mere som Bestemmelsens